

BEGROETING en OPENINGSWOORD

De genade van de Heer Jezus Christus,
de liefde van God, onze Vader,
en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. AMEN.

Broeders en zusters,
niet wij hebben ervoor gekozen hier samen te komen
of af te stemmen op deze eucharistieviering.
Het is de oefenmeester in de wedloop van het christelijk leven
die ons samenbrengt in zijn Naam.
Die oefenmeester is de aanvoerder en voltooiër van ons geloof,
Jezus Christus in wie wij ons vertrouwen mogen stellen
omdat zijn woord nooit tot gemakzucht of gezapigheid uitnodigt
maar ons bemoedigt waar we hindernissen treffen.
Het grootste obstakel op onze weg naar de eindzege
is de verleiding om onze roeping te verloochenen
en vrede te nemen met schijnoplossingen.
Vragen wij de Heer om dat obstakel te overwinnen en vastberaden te zijn.

1^e lezing	Jer 38, 4-6.8-10	<i>(Een man met wie de wereld twist)</i>
2^e lezing	Hebr 12, 1-4	<i>(Jezus, aanvoerder van ons geloof)</i>
Evangelie	Lc 12, 49-53	<i>(Geen vrede maar verdeeldheid)</i>

HOMILIE

Van de vier evangelisten is Lucas de meest vredelievende. We kennen hem als de schrijver van de engelenboodschap bij het kerstverhaal – “Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil.” In dat evangelie passen de dichterlijke beelden van de profeet Jesaja wonderwel. “De wolf zal slapen naast het lam en het kind steekt zonder gevaar zijn handje in het nest van de adder.” De woorden die we zojuist hoorden, lijken dan ook door iemand anders geschreven te zijn. Er is geen vleugje peis en vrêe in terug te vinden. “Meent ge soms dat ik vrede ben komen brengen? Neen, zeg ik u, juist verdeeldheid.”

Dit is inderdaad geen uitspraak waaraan een beginnende vredesbeweging haar geloofwaardigheid kan ophangen. Wat moeten we daarmee, wij die Jezus kennen als de geduldige vredesvorst en de zachtmoedige koning op een ezelsveulen? Het antwoord is simpel: we moeten die woorden heel serieus nemen, vooral omdat die vredesbeweging van de Nazireeër al lang geen dagjesvlug van half-zachte bevlogenheid kan worden genoemd, nu niet, maar ook niet op het uur dat dit schokkende bericht de wereld werd ingestuurd. Jezus trok gewoon conclusies

uit de feiten die zich rond zijn persoon afspeelden. Hij leerde dat het messiaanse idealisme, dat toekomstperspectief van vrede en gerechtigheid, het aan de stok krijgt met een weerbarstige realiteit, met een wereld waarin positieve krachten ook altijd negatieve krachten oproepen bij hen die onwillig of eigenzinnig zijn.

In die wereld is nog niet bijster veel veranderd. Authentiek idealisme veroorzaakt ook vandaag bittere reacties. Vaak is het alsof boze geesten, met die van de verdachtmaking en het rauwe opportunisme op kop, geprikkeld worden om aan te tonen dat het geluid van vrede en medemenselijkheid even onnozel als goedbedoeld is. ‘Kijk dan toch’, zeggen de realisten, ‘de Goede Boodschap die de wereld zou moeten veranderen, is slechts een binnenbrandje in het hart van een enkeling. Verpand daar in godsnaam je nuchterheid niet aan. Leef met het haalbare, dat is al moeilijk genoeg.’ Dit is een reactie waarmee men ook vóór Jezus’ tijd de invloed van profeten en godsmannen probeerde te neutraliseren.

En vóór Jezus tijd wist men al wat vuur betekende. Vuur was het beeld van een God die gerechtigheid verlangt. Een God die je niet nadert zonder je verantwoordelijkheid op te nemen voor het welzijn van al het geschapene. Een God als een vuuroven die loutert en zuivert, opdat het edele metaal zijn kracht niet zou verliezen. Een God die vonken doet overspringen waar eerst kilte en liefdeloos gewauwel tot halfslachtige of ronduit angstige beslissingen leidde. Ook Jeremia kende dat vuur. Op een bepaald moment wilde Hij niet meer spreken in de naam van God, totdat hij ontdekte dat het brandende hart van hem niet te blussen viel. En in dat besef voer hij ook uit tegen de religieuze leiders van zijn land. “Hoe is het mogelijk,” riep hij uit, “hoe kan het dat jullie de mond vol hebben van vrede op aarde voor alle mensen die God liefheeft, terwijl jullie het ‘Eer aan God in den hoge’ niet meer kennen?” En inderdaad, de vrede van Jeremia’s vijanden was gebaseerd op gekonkel en mooipraterij. Goedkope vrede die je met wapens moet verdedigen. Vrede die sommigen buitensluit en anderen in gezapigheid doet wegzinken. Vrede als het dunne vliesje huid over een etterbuil.

Wat Jezus doet met zijn controversiële uitspraak die schijnbaar verdeeldheid boven vrede stelt, is een etterbuil openprikken, net voor de koorts ondraaglijk wordt. Er hoeven geen zaken afgedekt onder het mom van de lieve vrede die onderhuidse verdeeldheid zaait omdat niemand de discussie wil aangaan of de pijn van een meningsverschil wil lijden. Jezus snakte naar echte vrede die niet op compromissen en zakelijke afspraken teert, maar die geworteld is in het hart dat laait van Gods vuur – het vuur van de heilige Geest die eenheid brengt.

“Ik ben het vuur komen brengen op aarde, en hoe verlang ik tot het oplaait.” Als middel tot ontregeling van het verstarde denken kan dit in ieder geval tellen. Staan familieleden tegen elkaar op in dagen dat ze de strijdvraag van het geloof niet onder de mat vegen, dan hebben ze in ieder geval de moed getoond om een

spraakverwarring te dulden waarvan geen enkele partij het hoe en waarom ten volle kent. Op zich is dat al heel mooi: waar mensen zich tonen als verwondbare wezens ten aanzien van een mysterie dat met de beste wil van de wereld nooit ontrafeld wordt, daar is God bij machte *zijn* vrede te schenken – de vrede die de wereld niet kent, maar die wel gezaaid ligt in het hart van hen die ondanks alle mislukkingen en scheidingen een hemelse Vader erkennen, een God die elke mens zijn geliefde kind noemt. Laten we ons geloof in die God belijden. AMEN.